

Станал спокойно и тръгнал да свири и да пее. Успокоил се е
че от лайното. Започнали вече да сипват. Дошли гостите и се
нали да ядат. Хората:

– Манджата мирише на говна!

Взимат, събират, събират:

– Мирише яденето на говна! Мирише на говна!

Събрали, събрали вече сипаното и го сипали отново в казан.
Изхвърлили го на боклука. Оттам минала комшийската крава. Яла
от тая супа. Изяла и говното.

Стопанката на кравата я прибрала и отишла да я дои. Чула глас:

– Хей, жено! Не ми дърпай вимето, че ще го скъсаш!

Погледнала я жената и си рекла:

– Откъде иде моя глас?

Веднъж, два пъти. Избягала и отишла при другите хора и им
казала:

– Аз тая крава няма да я доя. Тя е дявол-крава!

– А бе, жено, колко години тази крава е у нас?

– Не, не, не!

Отишъл мъжът да я дои и на него така казал гласът. Каза
мъжът:

– Ааа! Какво ѝ стана на тази крава? Утре сутринта ще взема
да заколя тая крава!

Извадил я и я заклал. Шкембето с говната го изхвърлили на бок-
лука. Оттам минал един Вълк. Ял от шкембето, от говната, ко-
дето било и лайното. Тоя, същият Вълк, отишъл да си открадне
овца от едно стаго.

Гомното завикало:

– Хей, овчарю! Елате! Овците ви крадат!

Изчезнали овчарите с дебели тояги. Гонили, гонили Вълка. Про-
кудили го.

Отишъл Вълкът на една мандра. Говното пак завикало. И Вълкът
не могъл да си открадне и останал гладен. Днес – гладен, утре – гла-
ден, не можел да се нахрани. Отишъл пил много вода и коремът му
се надул. Излезнал на една височина, взел да се чеше – прасс! Паднал
Вълкът и умрял. Започнал да гние. Отишъл там гарванът, да кълве.

– Ш-ш-ш – удряли си ръцете. Оттук го гонили. Удряли си ръце-
те, оттам го гонили – пляскали с ръце, докато гарванът умрял.

Това лайно объркало гарвана. Умрял гарванът и с това и при-
казката свършила!